

התסיסה ביון

התסיסה שביון הולכת ונמשכת. הקואליציה של שני נמים אשר האחד שווה למשנתו במשקלו המדיני ואין האחד יכול להכריע את חברו. שאלה שניה במערה בבית הנבחרים היוני הוא דבר התקציב. צריך להשיב את האיזון של בעלי-הכיס האירופאים במדינות יון. כי התישבותם של היונים שנורשו מהורכיה האנונימית היא ענין דחוק שאין להתמיצו. אמילו צמצום התקציב מ-690 ל-310 מיליון לא הביא עמו יצובו ובצורו של הדרכפון, שהרי הממשלה ובית הנבחרים היו נתינים בראשם וברובם בפלוגתות שנפיליטיקה ולא עבר שבוע מבלי משבר כפס ש"ו זהו פעם באה הממשלה עד משבר משום שהמיניסטר המונרכיסטי לעניני פנים מנה ראש פשטרה בלי אישור הממשלה; פעם בא המשבר משום שהמיניסטר הריפובליקאי לעניני חוץ מינה לציד המדינה בחוץ איש למרות רוחם של המונרכיסטים. אולם המשגרים והסכסוך כיט האלה התישבו גנקל, כי כולם ידעו מה רבת הסכנה הצפויה מהתפוררות הקואליציה הנדוכה, כי מעל לראשי כולם סרחפת עדיין שאלת-האישים: בית נבחרים או ריקטורה צבאית. ממשלת הקואליציה אמרה אמנם. לנוור על כל נסיונותיהם של ראשי הצבא להתנקש במדינה ולהפוך את קצרת-הסדרים על פיה. אולם נורה כוז לא יצאה לפועל, כי ראשי הצבא אינם נמנים על זרם פוליטי אחד אלא מפוזרים עיט הקו המפלגתי השורר ונמצא שכד ננרל מטיל אימהו על המדינה לקרוא לצבאות החונים על דגלו ולהשיב ליט את מפלגתו ביון. עתה נדלה המדיניות במחנה-האופיצרים לרגל המהלטה שר הממשלה להחזיר 600 שרי צבא מפוזרים לכבודם הראשון. ברור, כי במדינה עניה החייבת לנהיג סדר-חסכונך גדולה בהוצאות לעניני צבא, סעונינים האופיצרים, כי המפוזרים לא יחזרו לעבודתם, כרי שיתמעמו השותפים בסעור דת העניים. בקיצור: הצבא - עצבון מרוננים

התסיסה שביון הולכת ונמשכת. עוד לפני זמן קצר היו בני יון משעשעים את רוחם בחקות לימי מנוחה, נפרם לאחר שחמש המפלגות הנכבדות ביותר, נתלכדו לקואליציה רבת-ידיטילו על עצמן את הנהלת הענינים המדיניים. עתה נכונה התקוה הזאת: בממשלה ובבית-הנבחרים עומדות זו מול זו שתי מחנות שכוחן שווה. בראשונה נכללים הליברלים השפירניים, הליברלים המתקדמים וההחאחרות הריפובליקאית והקרניים שלשחם ריפובליקניים, בעוד שבשניה נמצאים הספירנות העממיות-מפלגת הדעה החפשיית ומחננדי וניולומי הקרניים יחד מונרכיסטים. בין שתי המחנות האלו חוצצים יותר הבדלים אישיים מאשר עיקריים. אולם הקול הולך ומוסיף מסוף המדינה עד סיפה: מהאי ניסא ריפובליקה ומאידך ניסא מונרכיהו מסוף מאי בהיות הויכוח על החוקה הכללית לפני שעת הגמר התגלעה מחלוקת נכבדה מסביב לסעיף הקובע, כי המשטר הריפובליקאי ינו נתון לתמורות. המונרכיסטים אשר כנמו לשעה קלה את דגלם על מנת לפרוש אותו לעת מצוא לא רצו להשתעבד לסעיף מפורש זה והם דגנו על הכלל האומר, כי מן הראוי הוא שלא לבלום במסחניר את רצונה של חנועה המתכור גנח לשנות ממסבני-החוקה. בניסוח האחד רון ניפל במקצה עוקצו של הסעיף הזה והועמדה השאלה, אם שנוי המשטר המדיני וקוקה לאישור-המדינה כולה הנער שה עיי משאל העם. ברור, כי הסויררכיסטים מהוגדים לתוספת זה מחייתם חוששים, שהכרעת העם לטובת הצורה הריפובליקאית תחיש את כוחה והחמיר על התעמולה הריפובליקאית.

הויכוח בשאלה זו היה ממושך והתנהל בעצנתים. לשוא ניסה נשיא המדינה להחיש את מהלך הויכוח באיום התפטרותו. כנראה לא הורגל עדיין בית-הנבחרים, שנאנק רוח תחת שבט הנוגש של הדיקטטור פנגוס, לדרכי פעולה שיש בהם ברכת יצירה ממש, ראוי לציון, כי הפעולה מתרומפת גם לרגל